

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudkyně Veroniky Juříčkové a soudce Petra Šuránka v právní věci žalobce: **P. Š.**, zastoupeného doc. JUDr. Danou Ondřejovou Ph.D., advokátkou, sídlem Bělehradská 299/132, Praha 2, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**, sídlem Květná 504/15, Brno, proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 9. 2021, č. j. SZPI/BT177-48/2019, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2023, č. j. 8 A 125/2021-75,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a dosavadní řízení

[1] Státní zemědělská a potravinářská inspekce, inspektorát v Praze (dále jako „správní orgán prvního stupně“) shledal žalobce vinným ze spáchání dvou přestupků podle zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů, a dvou přestupků podle zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci a o změně některých souvisejících zákonů. Za spáchané přestupky žalobci uložil úhrnnou

pokutu ve výši 50 000 Kč (dále jako „prvostupňové rozhodnutí“). Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce podal odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 17. 7. 2020 (dále jako „první rozhodnutí žalované“) zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

[2] Žalobce se proti prvnímu rozhodnutí žalované bránil žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 14. 1. 2021 (dále jako „první rozsudek městského soudu“) zamítl. Následně Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobce rozsudkem ze dne 21. 4. 2021, č. j. 1 As 22/2021-52 (dále jako „první rozsudek Nejvyššího správního soudu“), zrušil první rozsudek městského soudu i první rozhodnutí žalované, neboť ve správním řízení nebyla prokázána odpovědnost žalobce za spáchání přestupků, totiž že se jednání dopustil jako podnikatel.

[3] Žalovaná se věcí znovu zabývala a dne 8. 9. 2021 vydala nové rozhodnutí (dále jako „druhé rozhodnutí žalované“), kterým prvostupňové rozhodnutí částečně změnila a ve zbytku potvrdila. Proti druhému rozhodnutí žalované žalobce opět podal žalobu, kterou městský soud rozsudkem ze dne 6. 9. 2023 (dále jako „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Městský soud považoval za klíčovou otázku, zda tvrzení uvedená žalobcem na webové stránce spadají pod zakázaná léčebná tvrzení. Shrnul právní úpravu a relevantní judikaturu týkající se léčebných tvrzení a zdravotních tvrzení a nepřisvědčil argumentaci žalobce, podle které se vytýkaného porušení právních předpisů nedopustil. Zároveň se ztotožnil se správními orgány v hodnocení cílové skupiny, kterou nejsou zdraví jedinci, nýbrž osoby, které mají zdravotní problémy, mohou trpět některým z onemocnění, která jsou u potraviny uvedena, nebo chtějí zdravotním problémům aktivně předcházet. Veškerá tvrzení je nutné hodnotit pohledem průměrného spotřebitele, neboť důležitý je celkový dojem, který reklama u adresátů reklamy vzbuzuje. Uvedené informace městský soud nepovažoval za takové, které si spotřebitelé spojují s jednotlivými druhy ovoce (zde papája a ananas). Byl to naopak žalobce, kdo cíleně vytvářel dojem o celkové zdravotní a léčebné prospěšnosti doplňku stravy. Žalobce byl přitom zcela jistě zpracovatelem reklamy, přičemž k naplnění skutkové podstaty vytýkaných přestupků došlo již zveřejněním informací vztahujících se k léčebným a zdravotním tvrzením v internetovém prostředí, kde mohly negativním způsobem ovlivnit chování kteréhokoliv spotřebitele, který se s nimi seznámil. Městský soud proto nepovažoval za podstatné ani nerealizování projektu, ani významnost či návštěvnost webové stránky, kterou nadto žalobce nijak nedoložil.

[5] V otázce, zda žalobce byl v pozici podnikající fyzické osoby, se městský soud plně ztotožnil se žalovanou a jejím hodnocením nashromážděných podkladů a plně na ně odkázal. Městský soud dále nepovažoval uloženou pokutu za nepřiměřeně vysokou. Žalovaná vyložila, jaké skutečnosti vzal správní orgán prvního stupně v úvahu při určování výše sankce a jak je vyhodnotil. Argumentace žalované je podle městského soudu srozumitelná a přezkoumatelná, je odůvodněna skutečnostmi zjištěnými ve správním řízení a nevykazuje vady ani nevybočuje z mezí správního uvážení. Ani v povaze sankcionovaného jednání, ani v osobních poměrech žalobce městský soud neshledal důvod k tomu, aby do určení výše pokuty zasáhl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[6] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

pokračování

[7] Stěžovatel zpochybnil naplnění formální i materiální stránky přestupku. Nejméně v rozhodné době nebyl podnikající fyzickou osobou v oblasti doplňků stravy, a vytýkaných přestupků se tedy nemohl dopustit, na což upozorňoval od počátku správního řízení. Prokázání této skutečnosti bylo na žalované, ta však nedoložila dostatečné důkazy. Městský soud proto pochybil, pokud její postup označil za zákonný. Stěžovatel byl toliko držitelem domén www.blahodarnehouby.cz a www.reishi-ganoderma.cz, shromážděné podklady byly historického data, celý projekt multi level marketingu značky Klas (dále též jen „projekt“) byl ukončen k datu 20. 12. 2018 a žalovaná nijak neprokázala vlastní podnikatelskou činnost stěžovatele a nevypořádala se s výtkou Nejvyššího správního soudu ohledně nefunkčnosti webových stránek www.klasmlm.cz. Skutečnosti týkající se propojení stěžovatele se společností 7Pharma Ltd. nemají oporu ve správním spise.

[8] Pouhé vytvoření prezentace projektu v roce 2012 či 2014 dle stěžovatele nedokazuje jeho podnikatelskou činnost v oblasti doplňků stravy či souvislost se značkou Klas v rozhodném období. O jeho podnikatelské činnosti nesvědčí ani výtisk z webu klas.info. To ostatně ani není možné, neboť stěžovatel v oblasti prodeje či propagace doplňků stravy v relevantní době nepodnikal a svou činnost vždy soustředil ve společnosti Pharmacoepa CZ s.r.o., jejímž je společníkem. Žalobce na tyto skutečnosti upozorňoval a žalovaná mohla a měla např. vyzvat společnost Klas EU s.r.o. či Pharmacoepa CZ s.r.o. k součinnosti.

[9] Městský soud dospěl k nesprávnému závěru o zapojení stěžovatele do marketingu produktů značky Klas v době spáchání předmětných přestupků. Rozhodným dnem je u třetího a čtvrtého přestupku den 27. 3. 2019, v této době však již činnost značky Klas vůbec neprobíhala, což plyne již z výňatku z webu www.klas.cz, který byl proveden k důkazu na ústním jednání. Obdobně není správné tvrzení městského soudu o nedoložení návštěvnosti webové stránky. Stěžovatel doložil video s prohlížením statistik návštěvnosti daného webu, z něž jasně plynou pouhé jednotky návštěv. Návštěvnost webové stránky, aktivita na ní, její obtížná dohledatelnost a samovolná expirace ve spojení s povahou stránky, tedy nikoli jako e-shopu, v souhrnu potvrzují stěžovatelův závěr, který ve vztahu k vytýkaným přestupkům nebyl podnikající fyzickou osobou.

[10] Podle stěžovatele se dále nejméně v případě některých tvrzení nejedná o léčebná tvrzení ani neschválená zdravotní tvrzení, která by mohla průměrného spotřebitele daných doplňků stravy uvést v omyl ohledně jejich účinků. Z léčebných tvrzení výslovně zmiňuje formulaci „*V organismu je narušena produkce hormonů (11), klesá také tvorba nových buněk (12). Hromadí se škodlivý odpad. Nedokonale se totiž štěpí bílkoviny, které pak hníjí v tenkém střevě, a tak vznikají jedovaté látky. Prostřednictvím přemnožených mikroorganismů, jako je candida, E.coli apod., se tyto jedy dostávají přímo do krevního oběhu a způsobují spoustu fyzických i psychických poruch, včetně rakoviny.*“ Z neschválených tvrzení uvádí text „*posiluje celkovou imunitu organismu a podporuje a reguluje správný chod trávicího procesu.*“ Městský soud se těmito námitkami dostatečně nezabýval a místo toho aproboval postup správního orgánu, který jednotlivá tvrzení hodnotil obecně jako celek, a nikoliv každé jednotlivě a zvlášť. Neodůvodnil ani, na základě jakých skutečností podle něj návštěvníci webových stránek mohli získat dojem schopnosti vyléčit lidské nemoci. Stěžovatel přitom v žalobě vedl obsáhlou polemiku s právními závěry správního orgánu, pokud jde o přisuzování léčebných či zdravotních účinků doplňkům stravy z hlediska průměrného spotřebitele. Správní orgány pochybily, když všechna tvrzení zobecnily, přestože by každé z nich měly jednotlivě

hodnotit pohledem průměrného spotřebitele. Některá vytýkaná tvrzení, jako např. „*posiluje celkovou imunitu organismu či podporuje a reguluje správný chod trávicího procesu*“ jsou natolik obecná, že je průměrný spotřebitel musel hodnotit pouze jako reklamní nadsázku. Žalované se navíc nepodařilo osvědčit, že spotřebitelem daného produktu mají být v hojné míře lidé se zdravotními problémy. Nedostatečně tak zjistila skutkový stav a městský soud tento vadný postup chybně aproboval.

[11] Rozhodovací praxe soudů dle stěžovatele vychází z možnosti označovat doplňky stravy některými zdravotními tvrzeními, k čemuž stěžovatel cituje několik rozhodnutí civilních soudů a zdůvodňuje jejich relevantnost v nyní vedeném řízení. Soudy v rozhodnutích posuzovaly všechny tři podmínky naplnění generální klauzule nekalosoutěžního jednání podle § 2976 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Za jednání rozporné s dobrými mravy lze přitom považovat i porušení norem veřejného práva se soutěžním dopadem. Soudy tedy musely posuzovat i otázku souladnosti jednání s pravidly potravinového práva. To ostatně zmiňuje výslovně i Vrchní soud v Praze v předkládaném usnesení. Je sice pravda, že v tomto řízení jde o otázku viny, kterou si příslušné orgány musí vyřešit samostatně. Posouzení naplnění znaků skutkové podstaty se však neděje „ve vzduchoprázdnu“. Musí být předvídatelné a nemělo by vést k nedůvodným odlišnostem v rozhodovací činnosti jednotlivých orgánů.

[12] Stěžovatel k prokázání podstatných skutkových okolností navrhoval množství důkazních prostředků, u nichž však žalovaná a městský soud neučinily správné skutkové závěry, popř. je vůbec neprovedly, což mělo za následek již zmíněné nedostatečné zjištění skutkového stavu. Stalo se tak zejména v případě stěžovatelovy účastnické výpovědi a dokladů o e-mailové komunikaci mezi stěžovatelem a panem K. ohledně zakládání a testování webových stránek z roku 2012. Městský soud vůbec neodůvodnil, proč nepovažoval za potřebné provést důkaz účastnickou výpovědí stěžovatele. Skutkový stav nezjistily dostatečně již správní orgány, přestože stěžovatel byl v řízení aktivní a doložil důkazní prostředky svědčící o jiné skutkové verzi, než jakou předešlely.

[13] Dále stěžovatel rozporuje naplnění materiální stránky přestupku. Městský soud se jeho námitkám v tomto směru žádným způsobem nevěnoval, a napadený rozsudek je proto nejméně v této části nepřezkoumatelný. Stěžovatelem několikrát uváděné skutečnosti jako dlouhodobá irelevantnost, nefunkčnost a neaktivita daných webových stránek ve svém souhrnu svědčí o nenaplnění společenské škodlivosti. Správní orgány k tomu nepřihlédly a zatížily svá rozhodnutí vadou nezákonnosti.

[14] Závěrem stěžovatel považuje uloženou pokutu za nezákonnou a nepřiměřenou. Nejednal ve zlém úmyslu a z jeho pohledu nepodnikající osoby nebylo snadné rozpoznat charakter každého jednotlivého tvrzení, aby je všechna odstranil. O obtížnosti posouzení této otázky ostatně vypovídá i neshoda mezi orgány státu. Stěžovatele nelze do této neshody zatahovat a pokutovat jej. Stěžovatel dosud nebyl shledán vinným z přestupku v této oblasti. Důsledkem postupu správních orgánů je pokutování stěžovatele za jednání, které zjevně nemělo ve veřejném prostoru jakýkoliv dopad a které nadto ani neměl žádný objektivní důvod činit, neboť daný produkt se v dané době vůbec neprodával. Vzhledem k uváděným skutečnostem je proto výše pokuty zcela nepřiměřená a uložená v rozporu se zásadou legitimního očekávání.

pokračování

[15] **Žalovaná** ve svém vyjádření odkázala na své druhé rozhodnutí a vyjádření k žalobě a zdůraznila některé aspekty věci. Po zrušení svého prvního rozhodnutí Nejvyšším správním soudem žalovaná shromáždila důkazy, které dle jejího názoru prokazují postavení stěžovatele coby podnikající fyzické osoby. Všechny tyto podklady i podklady navržené stěžovatelem byly provedeny jako důkazy, zařazeny do správního spisu a blíže konkretizovány na s. 11 až 20 druhého rozhodnutí žalované. S ohledem na absenci veřejnoprávní úpravy, vymezující znaky podnikatelské činnosti, vyšla při posuzování toho, zda je stěžovatel podnikající fyzickou osobou, z úpravy v občanském zákoníku. Všechna tvrzení poté posuzovala v celkovém kontextu, neboť právě ten je z pohledu průměrného spotřebitele podstatný. K hledisku průměrného spotřebitele se vyjádřil již správní orgán prvního stupně, žalovaná se poté vyjádřila rovněž k otázce zvlášť zranitelného spotřebitele. Nařízení předběžných opatření civilních soudů nelze považovat za prejudikaturu, kterou by se správní soudy rozhodující o otázkách léčebných a zdravotních tvrzení měly řídit. Předběžné opatření zatímne upravuje poměry účastníků. Postačí proto, pokud se nárok navrhovatele jeví jako pravděpodobný, což nepředjímá rozhodnutí ve věci samé.

[16] Dále žalovaná citovala ze svého druhého rozhodnutí a ohradila se vůči námitce stěžovatele o neprovedení navržených důkazů. Žalovaná všechny stěžovatelem navržené důkazy provedla, nebo uvedla důvody, proč nikoliv. Není namístě zpochybňovat ani naplnění materiální stránky přestupků, k tomu došlo již naplněním skutkové podstaty. Za to byla stěžovateli uložena sankce s ohledem na relevantní skutečnosti daného případu v přiměřené výši a v souladu s ustálenou správní praxí. Žalovaná proto navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[17] Nejvyšší správní soud posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že byla podána včas, osobou oprávněnou, je přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda je napadený rozsudek městského soudu způsobilý přezkumu, neboť stěžovatel na několika místech kasační stížnosti nesouhlasí s podrobností vypořádání svých námitek. Nejvyšší správní soud proto ověřil, že z napadeného rozsudku plyne, jak městský soud uvážil o jednotlivých relevantních skutečnostech, jak rozhodl a z jakých důvodů, a neshledal jeho nepřezkoumatelnost. Konstatování nepřezkoumatelnosti by totiž mělo být v soudní praxi spíše výjimečné, „*není-li z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu vůbec patrné, jak soud hodnotil podstatné důvody či skutečnosti uplatněné v rámci žalobních bodů. Naopak nelze považovat za nepřezkoumatelné takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění lze (byť i zohledněním celkového kontextu důvodů uvedených v odůvodnění) seznat, jaký názor krajský soud zaujal vůči důležitým skutkovým a právním otázkám podstatným pro rozhodnutí projednávané věci. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nemůže být založena tím, že odůvodnění krajského*

soudu je pouze stručné či argumentačně chudé, popř. že krajský soud nevyvracel každý dílčí argument uplatněný účastníky (...)“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, bod 29). Z odůvodnění napadeného rozsudku plyne rovněž závěr o naplnění společenské škodlivosti vytýkaných přestupků. Městský soud odkázal na podstatu deliktu, kterou je ohrožení zájmů spotřebitele na trhu, k němuž došlo již umístěním tvrzení na webové stránce a jejich zpřístupněním neuzavřenému okruhu možných spotřebitelů. Městský soud se tedy posouzením společenské škodlivosti jednání stěžovatele (byť stručně) zabýval a považoval materiální stránku přestupku za naplněnou.

[20] Městský soud především považoval závěry žalované za přezkoumatelné, dostatečně podložené, logické a plně vyhovující zákonným požadavkům, pročez na ně odkázal, což je běžná a možná praxe, neboť není smyslem soudního přezkumu opakovat již dříve vyřčené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Městskému soudu lze vytknout jistou nedůslednost a nepřesnost (např. nesprávné číslování stran druhého rozhodnutí žalované či tvrzení o neosvědčení nulové návštěvnosti – viz níže), nikoli však nepřezkoumatelnost jeho rozsudku. Tu nezpůsobuje ani výslovné nevypořádání se s odkazovanými závěry civilních soudů. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je městský soud povinen vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace, nikoli detailně odpovědět na každý jednotlivý argument (srov. Rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130, či ze dne 12. 3. 2024, č. j. 4 Afs 119/2022-47, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10). Tomu městský soud dostal.

[21] Stěžovatel dále namítl, že městský soud neodůvodnil zamítnutí návrhu na provedení jeho účastnického výslechu. Stěžovatel, resp. jeho zástupce, na ústním jednání navrhl vedle předem předložených písemných důkazů rovněž provedení účastnické výpovědi stěžovatele k prokázání rozhodných skutečností v kontextu celé věci, zejména k tomu, že v dané době nevyvíjel autonomní podnikatelskou činnost a svou činnost soustředil do společnosti Pharmacopea CZ s. r. o. To městský soud nepovažoval za nezbytné, neboť důkazní břemeno ohledně spáchání vytýkaných přestupků stěžovatelem coby podnikající fyzickou osobou leželo na žalované. Z toho pohledu dle něj nejsou podstatné skutečnosti, které se týkají jakékoli jiné podnikatelské či nepodnikatelské činnosti stěžovatele. Účastnický výslech ve smyslu navrhovaném stěžovatelem proto považoval za nadbytečný. Ačkoli je obecně žádoucí uvést odůvodnění v písemném vyhotovení rozsudku, Nejvyšší správní soud s ohledem na okolnosti projednávané věci neshledal v této dílčí vadě nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť odpovědi se stěžovateli prostřednictvím jeho zástupce dostalo na ústním jednání v bezprostřední souvislosti s jeho návrhem, jak plyne ze spisu městského soudu.

[22] Nejvyšší správní soud se dále zabýval věcným posouzením kasační stížnosti. Vzhledem k předcházejícímu zrušení prvního rozsudku městského soudu a prvního rozhodnutí žalované je třeba nejprve posoudit, zda žalovaná vyhověla výtce Nejvyššího správního soudu, tedy zda prokázala postavení stěžovatele coby podnikající fyzické osoby. Městský soud v tomto ohledu odkázal na druhé rozhodnutí žalované, které považoval za přezkoumatelné, dostatečně podložené a odpovídající pravidlům logiky. Odlišné hodnocení

pokračování

zjištěných skutečností navržené stěžovatelem neshledal důvodným. Po seznámení se s doplněným obsahem správního spisu se Nejvyšší správní soud s tímto závěrem ztotožnil.

[23] Žalovaná doplnila řadu podkladů, které následně hodnotila optikou definice podnikatele dle občanského zákoníku a shledala její naplnění. Z prezentací dostupných na internetu, profilu stěžovatele na portálu LinkedIn a informací na webových stránkách mimo jiné společnosti Klas spolehlivě zjistila podnikání stěžovatele v rámci marketingu této společnosti. Stěžovatel sám na uvedené webové stránce propagoval budování své obchodní sítě u společnosti Klas a v rámci prezentací založených ve spise představoval výhody podnikání v rámci tzv. multi level marketingu obchodní sítě Klas dalším osobám. V prezentacích stěžovatel představoval i doplněk stravy *Super Bromelain+Papain*. Žalovaná dále doplnila podklady prokazující držitelství domén www.reishi-ganoderma.cz, www.blahodarnehouby.cz a www.superionherbs.cz. Sám stěžovatel z držitelství domén odvozuje podnikatelskou činnost, spojuje ji však se společnostmi 7Pharma Ltd. a Pharmacopea CZ s.r.o., nikoli s vlastní podnikatelskou činností coby podnikající fyzické osoby. Nejvyšší správní soud částečně souhlasí se stěžovatelem, že je-li společníkem společnosti Pharmacopea CZ s.r.o. zabývající se prodejem a propagací doplňků stravy (což nebylo v řízení sporné), pouze z jeho držitelství domény www.superionherbs.cz, kterou společnost Pharmacopea CZ s.r.o. provozuje, nelze dovodit výkon vlastní podnikatelské činnosti stěžovatele jako podnikající fyzické osoby. To však žalovaná ani nečinila. Z držitelství zmíněných domén odvodila vztah stěžovatele k oblasti propagace a prodeje doplňků stravy v obecné rovině, přičemž ve vztahu k vytýkaným tvrzením na webové stránce www.klasmlm.cz/superbromelain se zabývala vlastní podnikatelskou činností stěžovatele. Nebylo proto třeba vyzývat stěžovatelem uvedené společnosti k součinnosti. Oproti prvnímu rozsudku Nejvyššího správního soudu se tedy nejedná o situaci, ve které by žalovaná svůj závěr o existenci podnikatelské činnosti stěžovatele opřela pouze o držitelství určité domény, aniž by se zároveň blíže zabývala tím, zda stěžovatel jednal jako podnikající fyzická osoba. Nutno podotknout, že tvrzení žalované o fiktivní smlouvě mezi společnostmi Pharmacopea CZ s. r. o. a 7Pharma Ltd. skutečně nemají oporu ve spise, jak uvádí stěžovatel. Na zákonnost druhého rozhodnutí žalované to však nemá vliv, neboť žalovaná touto zmínkou pouze reagovala na argumentaci stěžovatele, aniž z této skutečnosti odvodila vztah společnosti 7Pharma Ltd. ke stěžovateli v nyní projednávané věci. Případný smluvní vztah těchto dvou společností ostatně není pro projednávanou věc podstatný. Posuzovanou okolností bylo jednání stěžovatele jako podnikající fyzické osoby.

[24] Výkon podnikatelské činnosti žalovaná zjišťovala rovněž ve vztahu k rozhodné době spáchání vytýkaných přestupků. Podklady z různých let (prezentace z roku 2012 a 2014) pak svědčí o dlouhodobosti a soustavnosti činnosti stěžovatele, nikoli o zastaralosti podkladů. Podstatný je její výkon i v době spáchání vytýkaných přestupků, což plyne také z vyjádření samotného stěžovatele v jeho profilu na síti LinkedIn, ale především z jeho argumentace o ukončení projektu v rámci marketingu společnosti Klas k 20. 12. 2018 (ukončení původního systému), resp. 31. 1. 2019 (ukončení aktivní marketingové činnosti), případně v červnu 2019 (definitivní ukončení webové stránky). Prvních dvou vytýkaných přestupků se stěžovatel dopustil k datu 11. 12. 2018 a druhých dvou neodstraněním vyjmenovaných tvrzení z webové stránky do určeného data 15. 4. 2019, což bylo zjištěno kontrolou dne 16. 5. 2019. Zároveň z ničeho nelze dovodit, že by stěžovatel nad obsahem uvedené webové stránky neměl mít žádnou kontrolu. Sám naopak odkazoval na webovou stránku s tím, že

vyjadřuje jeho soukromé názory. Obsah webové stránky, u které byl nadto držitelem doménového jména, tedy musel mít možnost ovlivňovat. To samo o sobě nevypovídá nic o tom, zda tak činil jako podnikající fyzická osoba, a neplyne to ani ze skutečnosti, že stěžovatel je držitelem živnostenského oprávnění na činnost „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 a 3 živnostenského zákona“, neboť to rovněž samo o sobě nesvědčí o povaze jeho podnikatelské činnosti, tedy jakému konkrétnímu oboru se ve svém podnikání věnuje, resp. zda vůbec podnikatelskou činnost aktivně vykonává. Závěr o jeho podnikatelské činnosti tak neplyne z pouhých jednotlivých indicií. Ve svém souhrnu však zjištěné skutečnosti i podle Nejvyššího správního soudu svědčí závěru žalované o výkonu podnikatelské činnosti stěžovatele jako podnikající fyzické osoby při propagaci doplňku stravy *Super Bromelain+Papain* na webových stránkách www.klasmlm.cz/superbromelain a v tam odkazovaném pdf letáku.

[25] Stěžovatel dále upozornil na pochybení žalované, která dle jeho názoru nezohlednila výtku Nejvyššího správního soudu o relevanci nefunkčnosti webových stránek. S tím Nejvyšší správní soud nesouhlasí a shodně s městským soudem má druhé rozhodnutí žalované za dostatečně odůvodněné a podložené. Relevanci neaktuálnosti, nízké návštěvnosti i nerealizování plánovaného projektu se žalovaná řádně zabývala v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v jeho prvním rozsudku a neshledala nic, co by vyvracelo závěr o podnikatelské činnosti stěžovatele, s čímž se městský soud ztotožnil. V tomto směru městský soud nesprávně vytkl stěžovateli neosvědčení jeho tvrzení o nulové návštěvnosti. Stěžovatel totiž již ve správním řízení předložil video demonstrující nízkou návštěvnost webových stránek a žalovaná je provedla jako důkaz (viz protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání ze dne 21. 6. 2021). Z videa sice neplyne nulová návštěvnost webové stránky, přesto strohý závěr městského soudu nebyl namístě. Neměl však vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Jak městský soud správně uvedl, podstatná byla v tomto směru existence webové stránky v internetovém prostředí, kde vytýkaná tvrzení mohla negativním způsobem ovlivnit chování kohokoli, kdo je navštívil.

[26] Co se týče dostupnosti doplňku stravy *Super Bromelain+Papain* na trhu, Nejvyšší správní soud již v prvním rozsudku považoval za dostatečné k jejímu prokázání doložení printscreenu z webové adresy www.lekarna.cz/super-bromelain-papain-90-tbl ze dne 14. 10. 2019, kde byl doplněk stravy dostupný skladem. Nerealizování stěžovatelem zmiňovaného projektu nemá ve vztahu k projednávanému případu relevanci, neboť na webových stránkách byla zveřejněna reklama na doplněk stravy, jenž byl na trhu dostupný a její společnost Klas, ve které stěžovatel vykonával marketingovou činnost, prodávala.

[27] Shodně s městským soudem má proto Nejvyšší správní soud za prokázané jednání stěžovatele při naplnění skutkových podstat vytýkaných přestupků coby podnikající fyzické osoby. Zároveň neshledal pochybení stran nedostatečnosti zjištěného skutkového stavu, které by mělo vliv na zákonnost napadeného rozsudku, potažmo druhého rozhodnutí žalované. Žalovaná i městský soud se zabývaly rovněž stěžovatelem předestřenou verzí výkladu skutkových zjištění a jím navrhovanými a předkládanými důkazy. Nelze jim vytýkat rezignaci na zjišťování skutkového stavu věci. V této souvislosti stěžovatel brojí proti neprovedení jím navrhovaných důkazů. Výslovně zmiňuje účastnickou výpověď a emailovou komunikaci mezi stěžovatelem a panem K. ohledně zakládání a testování webových stránek z roku 2012.

pokračování

[28] Jak Nejvyšší správní soud uvedl výše, provedení účastnické výpovědi stěžovatel navrhl prostřednictvím svého zástupce na ústním jednání u městského soudu. Z něj se stěžovatel sice omluvil ze zdravotních důvodů, nicméně jeho odročení nenavrhoval. Navíc byl zastoupen advokátem a jeho osobní účast na jednání nebyla s ohledem na zjištěný skutkový stav nezbytná pro zachování jeho práv jako účastníka řízení. Výslech účastníka řízení není primárně prostředkem pro sdělování rozhodujících skutečností a nemá nahrazovat konkrétní tvrzení účastníka řízení. Jedná se o důkazní prostředek, který lze využít zejména v případech, kdy zjištění skutkového stavu věci cestou provedení jiného typu důkazů není možné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2024, č. j. 3 As 185/2023-48). Stěžovateli byl dán prostor k vyjádření, čehož prostřednictvím svého zástupce využil, a nebylo nutné poskytovat mu další prostor k vyjádření tentokrát formou výslechu účastníka řízení. Zároveň měl městský soud vedle podání účastníků k dispozici dostatek listinných důkazů pro posouzení důvodnosti žaloby, jelikož disponoval správním spisem vztahujícím se k napadenému rozhodnutí, kde byly obsaženy veškeré relevantní listiny, i dokumenty předložené stěžovatelem a provedené na ústním jednání jako důkaz. Nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že ve všech svých vyjádřeních se stěžovatel soustředil na interpretaci skutkových zjištění, aniž zpochybňoval jejich správnost.

[29] Provedení důkazu emailovou komunikací mezi stěžovatelem a panem K. stěžovatel navrhl již ve správním řízení. Tento důkaz žalovaná odmítla provést pro jeho irelevantnost, což řádně odůvodnila (viz s. 14 až 15 druhého rozhodnutí žalované). Nejvyšší správní soud s tímto hodnocením žalované souhlasí. Skutečnost, zda v září roku 2012 fungovaly webové stránky na slovenských doménách, nebyla předmětem řízení a nemohla věci přispět ani stěžovatelem naznačeným způsobem, tedy ve vztahu k nefunkčnosti webové stránky www.klasmlm.cz. Jak uvedla žalovaná a jak v řízení uváděl sám stěžovatel, zmíněná webová stránka byla až do června 2019 součástí internetového prostředí.

[30] Stěžovatel byl v posuzované věci poškozen za to, že jako podnikající fyzická osoba na webových stránkách www.klasmlm.cz uváděl tvrzení přisuzující výrobku *Super Bromelain+Papain* vlastnosti týkající se léčby (léčebná tvrzení) a neschválená zdravotní tvrzení, přičemž tato tvrzení ve lhůtě stanovené opatřením správního orgánu prvního stupně neodstranil. Stěžovatel svou věcnou argumentací míří zejména proti prvnímu a druhému vytýkanému přestupku. Podle jeho názoru nejméně některá z označených tvrzení nemohla být léčebná nebo neschválená zdravotní tvrzení způsobila uvést průměrného spotřebitele v omyl. Proti třetímu a čtvrtému vytýkanému přestupku uplatnil pouze námitku rozhodného data, kterou Nejvyšší správní soud vypořádal výše. Nejvyšší správní soud se proto dále zabýval prvními dvěma přestupky.

[31] Prvního přestupku se stěžovatel dopustil tím, že jako zpracovatel reklamy na svých webových stránkách zpracoval reklamu, která nesplnila požadavky stanovené čl. 7 odst. 3 nařízení EP a Rady (EU) č. 1169/2011 o poskytování informací o potravinách spotřebitelům, neboť byla použita tvrzení přisuzující výrobkům vlastnosti týkající se léčby.

[32] Podle § 8a odst. 3 písm. i) zákona o regulaci reklamy se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako zpracovatel dopustí přestupku, pokud *zpracuje reklamu na potraviny, která nesplňuje požadavky stanovené zákonem o potravinách a tabákových výrobcích, zejména pokud jde o uvedení informace naznačující, že země původu potraviny je Česká republika, požadavky stanovené přímo použitelným předpisem Evropské unie upravujícím poskytování*

informací o potravinách spotřebitelům nebo přímo použitelným předpisem Evropské unie, který stanoví pravidla pro použití označení původu, zeměpisných označení nebo tradičních výrazů.

[33] Zpracovatelem reklamy se podle § 1 odst. 6 zákona o regulaci reklamy pro účely tohoto zákona rozumí *právnícká nebo fyzická osoba, která pro sebe nebo pro jinou právnickou nebo fyzickou osobu zpracovává reklamu.*

[34] Podle čl. 7 odst. 3 nařízení č. 1169/2011 informace o potravině mimo uvedené výjimky nesmějí připisovat jakékoli potravině vlastnosti umožňující zabránit určité lidské nemoci, zmírnit ji nebo ji vyléčit, ani na tyto vlastnosti odkazovat. Formulace užitá v citované právní normě se současně považuje za definici tzv. léčebného tvrzení. Zmíněný zákaz se podle odst. 4 téhož ustanovení vztahuje i na reklamu.

[35] Druhého přestupku se stěžovatel dopustil, když jako zpracovatel reklamy na svých webových stránkách zpracoval reklamu, která nesplnila požadavky stanovené čl. 10 odst. 1 v návaznosti na čl. 13 odst. 1 nařízení EP a Rady (ES) č. 1924/2006 o výživových a zdravotních tvrzeních při označování potravin, neboť v ní byla uvedena neschválená zdravotní tvrzení.

[36] Podle § 8a odst. 3 písm. h) zákona o regulaci reklamy se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako zpracovatel dopustí přestupku, pokud *zpracovává reklamu na potraviny, ve které jsou uvedena výživová nebo zdravotní tvrzení v rozporu s přímo použitelným předpisem Evropské unie upravujícím údaje týkající se potravin z hlediska jejich nutriční hodnoty a vlivu na zdraví.*

[37] Podle čl. 10 odst. 1 nařízení č. 1924/2006 jsou zdravotní tvrzení zakázána, pokud neodpovídají stanoveným požadavkům a pokud nejsou schválená v souladu s tímto nařízením a obsažena v seznamu schválených tvrzení stanovených v člancích 13 a 14.

[38] Pohledem, kterým mají správní orgány, resp. soudy, přistoupit k subsumpci zjištěného skutkového stavu pod definici léčebného tvrzení vycházející z čl. 7 odst. 3 nařízení č. 1169/2011, se Nejvyšší správní soud zabýval v nedávném rozsudku ze dne 14. 3. 2024, č. j. 2 As 227/2023-50. Vzhledem ke smyslu právní regulace, která je zaměřena na poskytování informací o potravinách spotřebitelům, je rozhodné, zda je průměrný spotřebitel schopen obsah reklamního sdělení vyhodnotit tak, že obsahuje léčebné tvrzení. Takový závěr odpovídá dosavadní judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle níž je třeba pro posouzení sporného tvrzení zkoumat, „*zda obsahem reklamního sdělení, které je třeba chápat jako celkové vyznění reklamy v celém kontextu slovní, grafické a zvukové složky reklamy, je výpověď o léčivých vlastnostech doplňku stravy. Nelze tedy vycházet pouze z explicitního reklamního vzkazu, který v reklamě zazní (tj. to, co je v reklamě skutečně řečeno či napsáno), nýbrž z toho, jak průměrný spotřebitel reklamní sdělení v jeho celku pochopí*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2014, č. j. 4 As 98/2013-88, č. 3022/2014 NSS, bod 31). Označení určitého sdělení jako léčebného tvrzení nezávisí na jednom konkrétním prvku posuzovaného sdělení, ale na jeho celkovém kontextu. Klíčové tedy je, zda dané sdělení ve spotřebiteli vyvolává dojem, že určitá potravina má vlastnosti zmíněné v čl. 7 odst. 3 nařízení č. 1169/2011 (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2024, č. j. 10 As 136/2023-38), tedy může zabránit určité lidské nemoci, zmírnit ji nebo ji vyléčit.

pokračování

[39] Z hlediska léčebných tvrzení je tedy významné, zda je průměrný spotřebitel schopen určitou informaci v celkovém kontextu prezentace potraviny vyhodnotit jako odkaz na vlastnost této potraviny. Naproti tomu není významné, zda je taková informace, kterou průměrný spotřebitel vyhodnotí po obsahové stránce jako léčebné tvrzení, způsobilá uvést jej v omyl, že potravina je léčivem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 As 219/2019-49, č. 4049/2020 Sb. NSS). V tomto směru je proto irrelevantní argumentace stěžovatele, že některá léčebná tvrzení jsou natolik obecná, že nemohou přivést spotřebitele v omyl. Pro posouzení léčebných tvrzení to totiž není podstatné. Nelze přisvědčit ani argumentaci stěžovatele, že průměrný spotřebitel by vytýkaná tvrzení mohl jen obtížně hodnotit jinak než jako obvyklou reklamní nadsázku. Zákaz užití léčebných tvrzení sleduje natolik významný veřejný zájem, jehož intenzita přesahuje intenzitu zájmu na zákazu „běžného“ klamání spotřebitele, že netoleruje nadsázku ani jiné „hry“ se spotřebitelem. Jedinou výjimku představuje situace, kdy musí být každému zcela jasné, že doplněk stravy nemůže mít prezentované léčebné účinky (viz bod 37 naposledy citovaného rozsudku). Zákaz používání léčebných tvrzení nicméně nelze obejít pouhým argumentem, že se v dané věci jedná o potravinu, kterou spotřebitel umí (třeba i bezpečně) odlišit od léčiva (viz již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2024, č. j. 10 As 136/2023-38, bod 62).

[40] Zdravotní tvrzení je definováno v čl. 2 odst. 2 bodu 5 nařízení č. 1924/2006 jako tvrzení, které uvádí, naznačuje nebo ze kterého vyplývá, že existuje souvislost mezi kategorií potravin, potravinou nebo některou z jejích složek a zdravím. I v tomto případě je třeba vycházet z toho, jak určité tvrzení vnímá průměrný spotřebitel, tedy zda v něm vyvolá přesvědčení o existenci souvislosti mezi potravinou a zdravím. Zdravotní tvrzení nejsou zakázána absolutně, ovšem mohou být užita pouze při splnění několika podmínek. Jednou z nich je, že se musí jednat o schválené zdravotní tvrzení. Ani při splnění těchto podmínek ovšem nesmí být pravdivé zdravotní tvrzení užito klamavě [čl. 3 písm. a) nařízení č. 1924/2006]. Správní orgány v nyní posuzované věci dospěly k závěru, že stěžovatel užil při zpracování reklamy neschválená zdravotní tvrzení. Nezaložily tedy svůj závěr o naplnění skutkové podstaty přestupku na klamavosti zdravotních tvrzení. Obdobně zde je proto mimoběžná námitka stěžovatele, že užitá zdravotní tvrzení nemohla přivést spotřebitele v omyl a musel je vnímat jako obvyklou reklamní nadsázku.

[41] Jak bylo vysvětleno výše, správní orgány a městský soud měly pohledem průměrného spotřebitele posuzovat právě celkový dojem, jaký posuzovaná reklama vyvolávala, nikoli jednotlivá tvrzení zvlášť, jak naznačuje stěžovatel.

[42] Ve vztahu k léčebným tvrzením se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje s městským soudem (bod 52 napadeného rozsudku). Uvádí-li stěžovatel jako příklad tvrzení, jež dle jeho názoru není tvrzením léčebným, popis dějů v lidském organismu, je třeba upozornit, že sám stěžovatel zasadil svá tvrzení do kontextu, na jehož základě je lze pohledem průměrného spotřebitele bez pochybností kvalifikovat jako tvrzení léčebná. Jak správní orgán prvního stupně uvedl ve výroku prvostupňového rozhodnutí, tvrzení ve stěžovatelem citovaném úryvku i léčebná tvrzení uvedená pod textovými odkazy se vztahovala k hlavnímu textu. Tento text hovořil o schopnostech doplňku stravy zabránit určité lidské nemoci (např. *prevenci proti rakovině*), zmírnit ji (např. *působí při léčbě alergií, aterosklerózy, poruch prokrvení, celulitidy, bulimie*) či ji vyléčit (např. *odstraňuje potíže způsobené špatným trávením*:

pálení žáhy,...). Pohledem průměrného spotřebitele se tak v nyní projednávané věci zcela nepochybně jednalo o léčebná tvrzení.

[43] Obdobně ve vztahu ke zdravotním tvrzením stěžovatel zdůrazňuje jejich obecnost, pro kterou se dle jeho názoru o zdravotní tvrzení vůbec nemůže jednat. Jak Nejvyšší správní soud shrnul výše, zdravotní tvrzení poukazují na vztah mezi udržením zdraví a potravinou. Stěžovatelem výslovně uváděné tvrzení „*posiluje celkovou imunitu organismu a podporuje a reguluje správný chod trávicího procesu*“ zjevně na vztah mezi udržením zdraví a uváděným doplňkem vztahu poukazuje, stejně jako další vytýkaná zdravotní tvrzení (např. „*zlepšuje činnost jater, ledvin a slinivky břišní*“ či „*omezuje hnití, kvašení, střevní toxemii a dysbiózu ve střevech*“). Jednotlivá vytýkaná tvrzení je přitom nutno posuzovat v kontextu, v jakém byla užitá a v jakém je mohl vnímat průměrný spotřebitel. Zdravotní tvrzení nejsou všeobecně zakázána, jsou-li pravdivá. Proto jsou zřízeny seznamy, které obsahují podle vědeckých poznatků pravdivá zdravotní tvrzení. Stěžovatel však dále nerozvíjí svou argumentaci v tom směru, zda jsou uvedená zdravotní tvrzení schválena nebo alespoň uvedena na tzv. *on hold* seznamu. Touto otázkou se tudíž Nejvyšší správní soud nezabýval a pouze shrnuje, že tvrzení vytýkaná stěžovateli v druhém výroku prvostupňového rozhodnutí jsou zdravotními tvrzeními, přičemž stěžovatel nenamítá splnění podmínek pro jejich užití upravených v nařízení č. 1924/2006.

[44] V tomto smyslu není podstatné, zda by prezentovaný výrobek měl být v hojně míře využíván spíše lidmi se zdravotními problémy. Lze-li k existenci léčebných tvrzení a zdravotních tvrzení dospět na základě pohledu průměrného spotřebitele, tím spíše k ní lze dospět pohledem zvláště zranitelného spotřebitele, jako jsou lidé se zdravotními problémy. Jak uvedl městský soud, cílovou skupinou takto prezentovaného doplňku stravy budou lidé, kteří mají zdravotní problémy, mohou trpět některým onemocněním, které je u potravin uvedeno, nebo naopak chtějí zdravotním problémům aktivně předcházet. Ztotožnil se proto s hodnocením tvrzení ze strany žalované pohledem průměrného spotřebitele a činí tak i Nejvyšší správní soud. Námitka stěžovatele stran neosvědčení cílení výrobku na lidi se zdravotními problémy není důvodná.

[45] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani s námitkou, že městský soud svým výkladem učinil ze spotřebitele nesoudného a nesvéprávního člověka. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017, č. j. 2 As 5/2017-62. V něm se jednalo o extrakt z česneku. Byť Nejvyšší správní soud nepopírá, že bromelin (enzym obsažený v ananasu) a papain (enzym obsažený v papájovníku) mohou někteří spotřebitelé znát, rozhodně nelze srovnávat míru znalosti účinků česneku, který je přinejmenším v obecné rovině spotřebitelské veřejnosti velmi dobře znám, s mírou znalosti účinků složek obsažených v doplňku stravy prezentovaném stěžovatelem. Úvaha městského soudu proto ob stojí.

[46] Dále stěžovatel poukazuje na několik usnesení civilních soudů o návrhu na nařízení předběžného opatření. Z nich má vyplývat možnost označovat doplňky stravy některými zdravotními tvrzeními, včetně tvrzení týkajícího se snížení rizika onemocnění.

[47] Stěžovatel má pravdu v tom, že rozdílný výklad práva civilními a správními soudy by mohl být problematický. V tomto případě však stěžovatel může jen těžko spoléhat na aplikaci závěrů civilních soudů vyjádřených v usneseních o návrhu na nařízení předběžného

pokračování

opatření ve správním soudnictví, pokud jimi není při meritorním rozhodnutí vázán ani samotný civilní soud, který je vydal. Rozhodnutí o předběžném opatření je totiž rozhodnutím dočasné povahy, přičemž výsledek meritorního rozhodnutí může být odlišný. Stěžovatel poukazoval na usnesení Vrchního soudu v Praze, usnesení Krajského soudu v Hradci Králové a usnesení Městského soudu v Praze, v jejichž odůvodnění, která jsou pevně svázána se specifickým prostředím ochrany před nekalou soutěží, však civilní soudy nepředestřely žádný konkurenční výklad relevantních ustanovení, s nímž by se musely správní orgány či městský soud vypořádat.

[48] Dle stěžovatele žalovaná dále nesprávně posoudila nezbytnou společenskou škodlivost stěžovatelova jednání a městský soud se dle jeho názoru těmito námitkami nezabýval. Jak uvedl Nejvyšší správní soud výše, městský soud se, byť stručně, s otázkou naplnění materiální stránky vytýkaných přestupků vypořádal. Nejvyšší správní soud jeho závěrům přisvědčil. Dojde-li totiž k naplnění formálních znaků přestupku, je obvykle naplněn i materiální znak, což platí obzvlášť u ohrožovacích deliktů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016-23, bod 20). Nejvyšší správní soud ve shledání naplnění materiální stránky vytýkaných přestupků nespatřuje jakousi úřednickou horlivost zmiňovanou stěžovatelem, ale naopak řádné plnění úkolů orgánů státu při ochraně veřejných zájmů, kterým nepochybně je i ochrana spotřebitele prostřednictvím požadavků na uváděné informace o potravinách. Subjektivní pohled stěžovatele, který své jednání vzhledem k jím vyjmenovávaným okolnostem případu nepovažuje za závažné, může být pochopitelný. Ani to však nic nemění na skutečnosti, že stěžovatel svým jednáním naplnil znaky skutkové podstaty vytýkaných přestupků, pročež mu za ně byla uložena sankce.

[49] Pokud jde o námitku výše uložené sankce, správní orgány správně poukázaly na řadu skutečností působících v neprospěch stěžovatele (význam společenského zájmu ohroženého protiprávním jednáním, zjevnost vad, mnohost zakázaných léčebných tvrzení a neschválených zdravotních tvrzení, souběh čtyř přestupků). Ve prospěch stěžovatele naopak zohlednily, že se jedná o jeho první porušení v oblasti potravinového práva a že nemá k dispozici zaměstnance k tvorbě systému kontroly. Závažnost protiprávního jednání shledaly jako nízkou, což zohlednily při výši pokuty, nicméně zároveň natolik závažnou, že upuštění od uložení sankce nepřicházelo v úvahu a napomenutí by nebylo dostačující. Zabývaly se i povahou vytýkaných přestupků. Uložený úhrnný trest na samé spodní hranici stanoveného rozpětí není v tomto kontextu zjevně nepřiměřený, a proto městský soud správně zamítl i návrh na jeho moderaci. I tato kasační námitka je proto nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[50] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[51] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, avšak žádné náklady nad rámec úřední činnosti jí nevznikly, a proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2024

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu